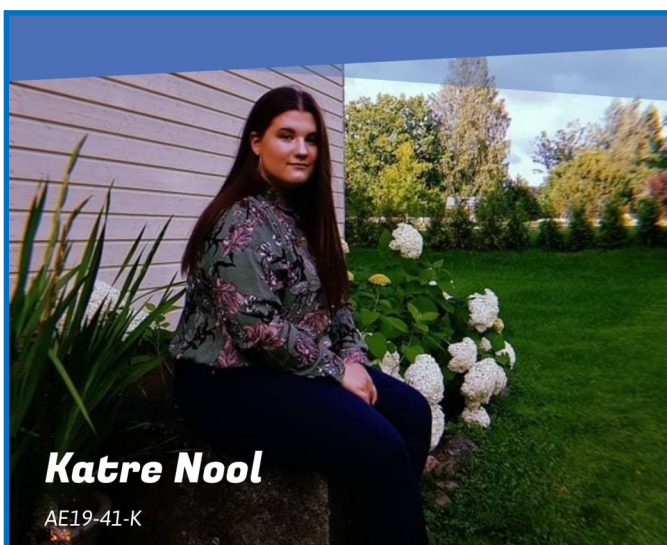

Oktoober on valimiste kuu

22. oktoobril toimusid õpilasesinduse presidendi valimised. Õpilasesinduse uueks juhiks pürgisid **Katre Nool** ja **Aivar Jaanus**.

Katre Nool

AE19-41-K

Minu nimi on Katre. Olen 17-aastane maaneiu, kellele meeldib tegutseda aias. Iseloomult sõbralik, aus, ustav, hea kuulaja, abivalmis, empaatiline, sihikindel ja kohusetundlik. Mulle meeldib küpsetada, looduses viibida, pildistada ja luua uusi tutvusi uute inimestega. Olen valmis võtma vastu uusi väljakutseid. Ma tahan saada presidendiks, kuna mulle meeldib korraldada üritusi ja olla varbaga sees juhtimises.

Aivar Jaanus

ME19-42-K

Mina olen Aivar Jaanus. Kui ma ei ole koolis, olen ma kodus. Teen sporti ja söidan bemmiga. Mul on retriever ja veel mingid kassid. Meeldivad pikad jalutuskäigud ja mõnus karge õhk. Vali mind ja teen õhu kargeks ka koolis. Minu poole võib pöörduda igasuguste probleemidega. Samuti aitan neid tekitada, kui muud moodi ei saa. Vali mind ja Sa ei pea enam rohkem valima.

Mis tehtud ...

9.10	Õpetajate päev
13.10	Kursustevaheline mälumäng
22.10	ÕE presidendi valimised

... mis teoksil

10.11	Kursustevaheline mälumäng
16.–20.11	Jäätmetekke vähendamise nädal
18.11	Aasta lind 2020 loeng
18.11	Lahe koolipäev
19.11	Päästeameti demineerimisalane koolitus

TÄNASES LEHES: Katre versus Aivar! Retk Moisekatzi maile! Rollide vahetus! Välejalgade võidujooks! Aiandusest Austrias! Ivan Mitšurini aretustööd! Mesilastest ja karudest! Rohkem sporti! Maarja Küla võidud!... ja palju muud huvitavat!!!

Rollide vahetus õpetajate päeval

9ndal oktoobril toimus meie koolis õpetajate päev, mille puhul said mitmed õpetajad oma päeva natuke rahuikumalt võtta ning osad õpilased oma argipäeva natuke värvi juurde lisada. Tavapärast aktust seekord ei olnud, kuid selle asemel said õpetajad joosta ja kõndida väljas, lahendada mõistatusi ning sooritada ülesandeid. Samal ajal said vanemad õpilased end proovile panna klassi ees ning asendada õpetajaid. Päev sujus ideaalselt ning vedas ka ilmaga. Pärast koolipäeva olid kõik töötajad oodatud õpetajate tuppa e kohviruumi, kus sai juua kohvi ning süüa meie kooli fantastiliste neiude poolt valmistatud kooki. Üleüldiselt sujus kõik plaanipäraselt ja loodan, et asjaosalised jäid päevaga rahule.

Aivar Jaanus, ME19-42-K

Fotod:

*K. Nõmmistu,
K. Toom,
K. Juhkov,
A. Jaanus*

Maksim õpetaja Andres Vaasa rollis

Oliver õpetaja Örne Rämmanni rollis

Kristi õpetaja Liisi Kondi rollis

Kaia õpetaja Anu Kääri rollis

Õpilane Priit õigeid töövõtteid õppimas

Õpilane Kalle segab tundi

Õpetajate päeva retk Moisekatzi (tõlkes mõisakassi) maile

Neljapäeval, 8. oktoobril sõitis bussitais aianduskooli aktiivsemaid tegelasi Moostesse tähistamaks õpetajate päeva. Mõisaekskursiooni giidiks oli meie infojuht Meelike palunud endise legendaarse vallavanema Ülo Needo. Tema oskas meile rääkida absoluutselt iga mõisahoonde kohta midagi põnevat – näiteks endises mõisahäärberis (praegune Mooste Mõisakool, kus õpib 106 õpilast) on olemas päris oma kaitsevaim. See olevat Nolckenite pere vanim poeg, kes kunagi jahil surma sai ja kelle vaim mõisahoonde ringi käib. Nii mõnelgi korral on kummitus hoiatanud inimesi erinevate õnnetuste eest ja nii need ära hoidnud. Häärber ise on tellingutes, sest käimas on fassaadi värskendamine.

Häärberi ees nägime imeilusat Kassnaise skulptuuri, mille autoriks on Moostes sündinud kunstnik-skulptor Ilme Kuld. Kuulsime lugu sellegi kohta, et kunagi teatrietenduses olevat kassnaist mängiva näitleja välimus olnud väga sarnane kuju omaga, aga see sarnasus oli juhuslik. Vahemärkusena võib lisada, et ka aianduskooli ees seisva skulptuuri Kõlvaja autor on Ilme Kuld.

Jalutuskäik viis meid edasi vana sepikojaga ja kohviku juurde. Seal kõrval seistes rääkis Ülo Needo ka mõisakompleksi ümbritsevast kivimüürist ja sellestki, miks pole hea jätta selle kõrvale puid kasvama – puujuured kergitavad müüritisest kivid liikuma ja see variseb lõpuks kokku. Just nii oli juhtunud enne seda, kui müüri renoveerimine 2000ndate aastate alguses teoks sai.

Edasi liikusime Veskiteatrisse, kus enne koroonaaega päris palju etendusi toimus. Nüüd aga enne detsembrit, kui teatris tuleb lastele jõulumaa, püsib vaikus ... Teatri juures kohtusime teatrikassiga, kes vaid valitud inimestel lubas enesele pai teha. ☺

Tagasiteel mõisakompleksi juurde astuti läbi väikesest Meejaamast, kus peale meetoodangu ostmise sai ka vaadata, kuidas mesilased oma igapäevaelu elavad – selleks oli ehitatud majakese seinasse meekärg, kus usinate mesilindude töötamist võis läbipaistva klaasi tagant jälgida.

Järgnes käik Taaskasutuskotta, kust paljudel oli raske ära tulla, sest ahvatlevaid asju, mis seal müügis, sooviti

Ülo Needo tutvustab Mooste mõisakompleksi

Pidulik õhtusöök Mooste mõisa viinakögis

katsuda ja osta. ☺ Teel kõrvalmajas asuvasse Villakotta kohtusime järgmise kassiga – see karvane nunnukas küsis ise paisid, aga miskipärast ei soovitud teda nii palju silutada kui teatrikassi.

Villakoda, kus müüakse Harjumaal asuva Sireli talu toodangut, oli ka väga populaarne ostukoht – kes soetas käpikud ja salli, kes pehme karusnaha, kes lõnga ... Karusnahkseid mütsegi prooviti innukalt, aga krõbe hind jättis ostutehingud katki.

Saviukumaja oli viimane koht, kuhu sisse astusime. See mõisahoonde on värskest renoveeritud ja sisseseadet alles tehakse – nii imeliselt siledat seinat, nagu neil müügisaali tuleb, ei kohta just eriti tihti! Lisaks oli võimalus tutvuda erinevate looduslike soojustusmaterjalidega, millega kiviseinad olid seestpoolt soojustatud ning põhumaja-

de ehitusmaterjaliga, mis tuuakse sisse hoopis Leedust. Meil purustatakse põhk teraviljakoristuse käigus, seega materjali ehitamiseks kohapeal ei leidu.

Lõpuks jõudsim Viinakotta, kuhu oli meie jaoks kaetud õhtusöögilaud. Kuna tehnilistel põhjustel õhtusöök hilines, siis said lauas räägitud nii tööjutud kui ka muljetused mõisaretkest.

Lõpuks said kõik oma praed söödud ning magustoidudki manustatud ja aeg oli asuda koduteele. Järgmine päev oli ju enamiku kohalolijate jaoks tööpäev.

Aitäh organiseerijatele imelise õhtupooliku eest ja tänud kõigile, kes kohale tulid ja seda retke nautida said!

Ille Rämmer, pargiaednik

Fotod: K. Nõmmistu, I. Kaeli

Intervjuu Langenloisi kutsekooli direktoriga

Alustame algusest – kes sa oled ning kus me oleme?

Minu nimi on Andreas Kovac. Ma olen Langenloisis kutsekooli direktor ning rahvusvaheliste suhete koordinaator.

Langenloisis on meil aianduskool, kus õpivad valdavalt 15-19aastased noored maastikuehitust, floristikat ja aiandust. Pakume nii kutse- kui kolledžiharidust (kolledžiharidus on meie mõistes rakenduslik kõrgharidus. - autor). Samuti korraldame kursusi täiskasvanutele. Kokku on kogu riigi peale kolm aianduskooli, Langenlois on neist suurim. Oleme vanim aianduskool Austrias ning meile tulevad õpilased kõikjalt üle riigi. Kogu kooli peale on meil u 300 õpilast, ent nad kõik pole kogu aeg siin kohapeal – suur osa on praktikatel ettevõtetes.

Millised on teie õppekavad?

Just hiljuti uuendasime oma õppekavasid. Teeme kõvasti tööd kompetentside kallal. Ma tean, et Eesti on selles osas meist paar sammu eespool. Eks tegelesime nendega ka varem, ent nüüd on need paberil ja asi ametlik.

Sellest sügisest on meil ka täitsa uus õppekava, mis keskendub keskkonnasõbralikule aiandusele. Austrias on selline eriala uus ning me loodame, et see aitab kasvatada õpilaskonda – viimastel aastatel on sisseastujate arv langenud, aiandus ei ole enam nii ihaldatud eriala. Huvi looduse ja keskkonna vastu on samas kasvutrendis ning me püüame sellega sammu pidada.

Veel üks uus suund on seenekasvatus. Austrias on see muutumas üha populaarsemaks, ent pole veel ühtegi kooli, kus seda õpetatakse. Samas on meil kohalikud idufirmad, kes seenekasvatusega head äri teevad. Mõned neist koguvad kohvikutest kasutatud kohvipaksu ja kasutavad seda substraadina.

Seenekasvatuse jaoks ei ole vaja palju ruumi ega energiat, aga see on väga kasumlik ettevõtmine. Plaanime õpetama hakata kõikvõimalikke seenekasvatuse meetodeid.

Mainisid, et keskkonnaküsimused on noortele tähtsad. Kliima muutumisest räägitakse kogu aeg, ent milliseid muudatusi on sellega võitlemiseks siin tehtud?

Kliimamuutus on Austrias väga oluline teema. Ka siin on Fridays for Future

Andreas Kovac poseerib kooli aias kasvava kiivitaimega

liikumine ning meie õpilased on koos õpetajatega Viinis meelevaldustel osalenud. On tähtis, et õpilased teaksid, mis tunne on seista oma õiguste eest.

Jäätmete sorteerimine on Austrias väga tavapärase ja juba siis, kui mina alles koolis käisin, tehti seda laialdaselt. Viskame üldse üsna vähe asju ära, samas olen märganud, et viimastel aastatel on noored hakanud prügi maha viskama.

Meie kollektsioonaeades on üha rohkem taimi soojematest kliimadest, et näha, mis võiks kliima muutudes siia sobida. Linnades kasutatakse aina enam n-ö kliimapuid ehk puid, mis aitavad õhutemperatuuri alandada ning olukorda leevendada – sobivatest liikidest on meil ka õpilastele nimekirjad tehtud. Üha rohkem kasutame istutusi tehes püsikuid ning vähendame üheaastaste taimede osakaalu. Liike valides peame silmas, et need peaksid vastu kuumale ja põuale ning oleksid üleüldiselt hooldusvabamad. Kasutame palju multšimist.

Linnades aitab kuumaga toime tulla ka majade fassaadide katmine rohelusega, sest see hoiab sisetemperatuuri madalamana. Vihmavee kogumine ning kasutamine on samuti aktuaalne. Ka rohekatused mängivad siin olulist rolli.

Ka siinne koolimaja on osaliselt rohekatusega kaetud, kas pole?

Jah, tõepoolest. Ehitame praegu uut halli maastikuehitajatele ning selle kompleksi katus saab olema kaetud taimedega. Kasutame selleks spetsiaalset substraati, mis aitab koguda ka vihmavett. Asume kuivas piirkonnas, meie aastased sademed on vähem kui 500mm.

Vitikultuur ehk viinamarjakasvatus on meie piirkonnas väga tähtis valdkond ja siingi on mitmed muutused toimunud või toimumas. Kuna suved on aina kuumemad, on paljud kasvatajad pidanud muretsema endale kastmissüsteemid. Kui varasemalt pidi taimedelt lehti eemaldama, et marjakobarad rohkem päikest saaksid, siis nüüd vastupidiselt peame pakkuma taimedele varju, et viljad ei saaks päikesepõletust.

Sisse tuuakse ka uusi viinamarjasorte, mis sobivad paremini muutunud kliimaga. Oleme tuntud kui valge veini piirkond ning umbes 80% toodetud veinidest on valged, ent lähematel aastatel see ilmselt muutub, sest üha rohkem kasvatatakse punase veini sorte, mis pärit Lõuna-Prantsusmaalt, Itaaliast ja Hispaaniast. Isiklikult pole mul midagi selle vastu, olenegi pigem punase veini sõber. [naerab]

Millist nõu annaksid noortele aednikele ja maastikuehitajatele, kes nende kliimamuutustega toime peavad tulema?

Õppige tundma erinevaid taimi. On oluline tunda mitte vaid oma piirkonna, vaid ka soojemate regionide taimi, sest ühel hetkel võib neile sobida kasvada ka siin. Samas tuleb olla ettevaatlik ning vältida olukorda, kus potentsiaalselt invasiivseid uusi liike lastakse loodusesse vastutustundetult.

Olulised teemad on ka vee säästlik kasutamine ja haritava maa päästmine. Peame tarbima jätkusuutlikult ehk oluliselt vähem kui praegu.

Ma arvan, et noored on väga motiveeritud tulevikku muutma, ent tihti jääb neil puudu ettenägelikkusest ja kannatlikkusest. Vanemad generatsioonid on rahulikumad ning nad pole harjunud kiirete muutustega, aga hoolimata sellest muutused toimuvad ja kiiremini kui kunagi varem. Ma olen peaaegu 50aastane ja kui meenutan oma lapsepõlve, siis tollal olid meil väga lumised talved. Austria on tuntud oma suusakuurortide poolest ning seda kutsutakse "talveõlumaaks", aga tegelikult pole see enam tõsi – minu kodukandis enam lund praktiliselt polegi.

COVID-19 on sel aastal varjutanud kõik muud teemad ning enamasti sellega seoses häid uudiseid pole. Kas pandeemia tõi endaga kaasa ka

midagi positiivset?

Märtsis läks Austria karantiini. Minu esimene reaktsioon oli loomulikult, et lõpuks ometi saab puhata, ent sain üsna ruttu aru, et perekondlike väljasõitude organiseerimise asemel peame püsima kodus. Esialgul polnud mu lastel kuigi palju koduseid ülesandeid ning saime palju aega veeta koos lugedes, muusikat kuulates või aias toimetades. Omavahelised suhted paranesid tuntuvalt, sest kui varasemalt oli meil pidevalt kiire, siis kevadel olime sunnitud aeglasemalt elama.

Üsna pea saime abikaasaga – me oleme mõlemad õpetajad – aga aru, et peame uues olukorras ka tunde hakama andma. Olime kuulnud Skype'ist jt lahendustest, ent mitte kunagi neid kasutanud. Väga ruttu pidime välja nuputama, kuidas anda õpilastele ülesandeid ning korraldada õppetööd. Meil polnud õrna aimugi, kuidas seda teha, sest varasemalt polnud meil mingit vajadust selleks. Pidin ühendust võtma iga oma õpilasega, et uurida, kas neil on arvuti ja veebikaamera, kas neil on üldse internetki! Mõned õpilased elavad mägistes piirkondades ja seal pole telefoni- ja internetiühendus üldse nii iseenesestmõistetav. Kuski nädalaga saime aga asjad tööle ja see on suur töövõit meile. Eesti on loomulikult meist kõvasti ees, aga algus on tehtud.

Kas soovid midagi veel lisada?

Austrias peavad kutseõpilased 15–16aastaselt otsustama, kus nad oma praktika teevad. Tahan kõiki innustada minema praktikale välismaale. Kasutage ära oma noorust, et näha maailma ja avardada oma silmaringi. Mida vanemaks me saame, seda rohkem oleme seotud oma kodu, pere ja lähedastega ning üha raskem on ära käia. Tulge kasvõi Austriasse – oleme samamoodi väike riik nagu Eestigi!

Kiired lõpuküsimused

Kui sul oleks elu lõpuni ainult üks aiatööriist, siis milline? Felco oksakäär

Tee või kohv? Tee

Nõude pesemine või pesu pesemine? Mõlemad on lihtsad ja paremad kui söögivalmistamine

Telekas või raamat? Telekas

Coca-Cola või Pepsi? Coca-Cola

Popp või rokk? Popp

Vihm või lumi? Vihm

Sularaha või kaart? Kaart

Banaanid või õunad? Banaanid

NB! Soovitan kindlasti kandideerida Erasmus+ õpirändeprojekti raames „Kogemuse võrra edukamaks“ välispraktikale. Taotlusvoor kestab kuni 31. oktoobrini.

Elisabeth Sinipalu, AE18-42-M2

Räpina Aianduskoolis toimuvad huviringid

Eesti keele õppimine ja konsultatsioon teise emakeelega õpilastele

Neljapäeviti kell 16.00 ruumis 207

Juhendaja **Koidula Rauk**

Matemaatikaring

Kolmapäeviti kell 17.00 ruumis 311

Juhendaja **Valdur Truija**

Nutiring

Aeg kokkuleppel õpetajaga kell 16.00 ruumis 329

Juhendaja **Katrin Uurman**

Vitraaž

Neljapäeviti kell 17.00 klassis 102

Juhendaja **Indrek Kaeli**

Tennis

Esmaspäeviti ja neljapäeviti kell 19.00 võimlas

Juhendaja **Aleksei Nikolajev**

Kikkpoks

Kolmapäeviti kell 18.00 ja reedeti kell 14.00 võimlas

Juhendaja **Maksim Maksimov**

Võrkpall

Esmaspäeviti ja neljapäeviti kell 17.00 võimlas

Juhendaja **Valdur Truija**

Jooga

Kolmapäeviti kell 16.15 seminariruumis 334

Juhendaja **Zulfiia Sadykova**

Stuudiofotograafia

Aeg kokkuleppel õpetajaga klassis 102

Juhendaja **Indrek Kaeli**

Räpina keskväljakult Räpina keskväljakuni

„Lihne oli ennast kirja panna, aga proovi nüüd see maa ära joosta“, itsitas meie personalispetsialist Anneli Hirmo kui aianduskooli naiskond koolimaja ette kogunema hakkas. 30. septembril toimus juba 42. korda Räpina Ühisgümnaasiumi poolt korraldatav sügisteatejooks, millest hulljulged aianduskooli töötajad osa otsustasid võtta. Jooksmisega oli nii mõnigi meist kokku puutunud, kuid seda mitu head aastat tagasi. Artikli kirjutaja isiklikult sai kooliajal perearstilt alati vabastuse, kui suuremaks jooksmiseks läks. Siiski tekitas mõte teatevõistlusel osalemisest nii palju elevust, et kaine mõistuse hääl jäi hüüdjaks kõrbes.

Panime end kirja asutuste kategoorias, kus meie kõrval olid jooksutossud lähima löönud veel Räpina Lasteaed Vikerkäär ning rahvatantsurühm Reilender. Lootsime viimase hetkeni kaela saada hõbemedalid, kuid tundus, et lasteaia uus liikumisõpetaja läbis viimased 400 meetrit nelja sammuga. Nii jäimegi auväärt kolmandale kohale. Saime diplomi ja kringli, hulgaliselt positiivseid emotsioone eneseületuse tõttu ning natuke piimhapet oma lihastesse. Lubasime, et järgmisel aastal hakkame kindlasti varakult trenni tegema ja jooksmas käima. Eks me näe – sinna on ju veel terve aasta aega! Täname kõiki, kes meile kaasa elama tulid!

Aianduskooli esindas ka õpilaste võistkond, kes saavutas oma vanusegrupis 5. koha.

Liisi Kont, kutseõpetaja

Fotod: K. Nõmmistu

Soojendusharjutused kätele ...

... ja jalgadele enne starti

Töötajate naiskond: Aigi, Elina, Lüüli, Janely, Kerli, Liisi, Anneli ja Siret

Õpilaste võistkond: Aljona, Kseniia, Riko, Kermo, Greete, Mart-Martin, Jane ja Joosep

Räpina Aianduskooli Maarja Küla õpperühma õpilased osalesid üle-eestilistel spordivõistlustel

Septembris osalesid Maarja Küla sportlased üle-eestilistel erivajadustega noorte spordivõistlustel. Osa võeti bowlingust ning kergejõustiku võistlustest.

Võistlused korraldas EO Eesti Ühendus. EO tähendab Eriolümpiat, mis on suunatud intellektipuudega inimestele. Võistlustel võisteldakse divisjonides, mis pannakse kokku eelnevate tulemuste järgi. Divisjoni kuuluvad võrdse tugevusega võistkonnad.

Bowlingu võistlus täiskasvanutele toimus juba 9. septembril Tartus Eedeni keskuses. Sinna panime välja kolmanda kursuse tiimi – Sander, Robert, Erko, Arne. Kursuse ainuke tütarlaps Heleen läks toetama Tartu Maarja Tugikeskuse võistkonda, kus üks neiu oli eelnevalt haigestunud.

Võistlus läks suurepäraselt – tihedas konkurentsis said noormehed oma divisjoni kolmanda, Heleen koos Tartu noortega suisa esimese koha. Sander ja Robert viskasid mitu strike'i ning kogu tiim andis tugeva panuse.

Võistlustel olid kaasas toetamas ja juhendamas õppejuht Huko Laanoja ning kursusejuhataja Tairi Tammaru.

22.–23. septembril toimus kergejõustiku võistlus Viljandis. Viljandis esindas Räpina Aianduskooli abiaednike esimese kursuse võistkond – Nadežda jooksis 100 meetrit ning 400 meetrit, Mati,

Pronksine bowlingu tiim

Mart ja Anastassia jooksid 100 meetrit ja tõukasid kuuli.

Esimesel päeval toimus eelvõistlus, mille raames moodustati divisjonid. Pealelõunal sai lossimägedes jalutatud ning osaletud Terve Sportlase töötoas, kus Tartu Tervishoiu Kõrgkooli füsioteraapia tudengid viisid läbi füsioterapeutilise mõõtmise ning andsid tagasisidet lihaste ja rühi korrigeerimiseks. Kõik osalejad said ka kingitused EO Eesti Ühenduse poolt. Ööbiti hotellis In-rest. Põhivõistlus toimus teisel päe-

val. Kõik sportlased olid edukad ja said kaela medalid kullast pronksini. Koos Maarja Kooli õpilastega joosti ka teatejooksu ning saadi oma divisjoni esimene koht.

Sportlased said uusi sõpru nii Tartu Maarja Koolist kui Tartu Vaimse Tervise Keskusest.

Võistlejatega olid kaasas Maarja Küla vabatahtlik töötaja Noah ning kehalise kasvatuse õpetaja ja treener Lii Laanoja.

Lii Laanoja, Maarja Küla õpetaja

Räpina Aianduskooli Maarja Küla sportlased koos Maarja Kooli sportlastega

Loodusemees Raimo ehk Summ

Septembrikuu lõpus tähistas meie kooli vilistlane ja hea kolleeg Raimo Kiudorf 80. juubelit. Töönädala esimese päeva hommikul sõitsime juubilaril õnnitlema Sillapää külla. Saime rõõmsameelsel ja positiivsust õhkaval päevakangelasel n-õ sabast kinni enne seenemetsa suundumist. Minu imestuseks oli Raimol metsaminekuks valmis isegi termosiga kohv. Ja Raimo omakorda imestas, et kas mina ei käigi siis kohviga metsas. Pean tõdema, et mitte, ju on mul nii kiire seente jahtimisega ja ma pole isegi varem selle peale tulnud. Tõelise metsafännina aga võtab Raimo aega, et mõnuga metsas jalutada, istuda, kuulata, vaadelda ja üldse looduse ilu nautida. Rääkisime juubilariga pisut elu-olust, õpingustest ja tööst Räpina Aianduskoolis.

Palun räägi üks humoorikas seik aianustehnikumis õppimise perioodist.

Kuidas nüüd võtta, kõike ei tohi rääkida. ☺ Aga meenub tore seik. Tol ajal oli kooli ühiselamu samuti vanas lossis. Ühes tiivas elasid tüdrukud, teises poisid. Tüdrukute juurde tuli minna läbi pimedada pööningu. Eks direktor ja korrapidajaõpetaja olid kuidagi asjaga kurssi viidud ja varitsesid meid pimeduses. Jäime vahele! Andsime lubaduse, et enam nii ei tee, muidu oleks tulnud sanktsioonid. Tollane direktor Bernhard Kärbis oli siiski väga inimlik ja iga pahanduse eest ei karistanud. Kui õppeedukus oli alla nelja, siis võeti muidugi stipendium ära, aga õpilane tahtis ju ometi süüa. Sel juhul anti kooli poolt tasuta süüa, et õpilane ikka nälga ei jääks. Selline soe suhtumine direktori poolt jäi sügavalt hinge.

Esimese ja viimase käskkirja sain õppenõukogus poksimise eest. Kogemata ja nalja pärast müramise käigus lõin õnnetult kaaslasel silma siniseks. Ikka juhtub!

Õppisin aastatel 1956–1960 Räpina Aiandustehnikumis ja omandasin noorema aiandusagronoomi kutse.

Mis on sinu toredaim mälestus aianduskoolis töötamise ajast?

Oi, kui ma oleksin teadnud, et sa hakkad selliseid küsimusi esitama, oleksin juba varem mõtlema hakanud ... Ülivahvad olid töötajate koosviibimised ja saunaõhtud, kuhu mindi suure rõõmuga. See oli juba nagu traditsioon.

Raimo Kiudorf mesitaru kontrollimas

Kohti oli tol ajal palju, kus kokku saada. Koostegevused liitsid ja tugevdasid kollektiivi.

Ja muidugi laupäevakud ehk talgud! Mis siis, et nimetus oli ehk liiga ideoloogiline – kommunistlikud laupäevakud, aga sisu oli ju peaaegu sama mis nüüdisajal Teeme Ära talgupäevadel. Kõige olulisem oli muidugi talgute lõpetamisele järgnenud lustlikud koosviibimised. Inimesed nautisid koos töötgemist ja koos pidutsemist.

Töötasin aastatel 1965–1967 koha-kaasluse alusel Räpina Aiandus Mesindus Koolis ja aastast 1967 Räpina Sohoostehnikumi taimekaitse ja köögiviljanduse õpetajana. Peale mesinike kooli lõpetamist ka mesinduse õpetajana. Õppeosakonna juhatajana olin ametis 1979–1985. Edasi töötasin viis

aastat Ranna kolhoosis ja alates aastast 1990 kuni pensionile minekuni aastani 2005 olin ametis õpetajana Räpina Kõrgemas Aianduskoolis.

Õppisid aastatel 1964–1965 Rjazani Mesinike Täiendus Instituudis, mille lõpetasid vanemmesiniku kvalifikatsiooniga. Kuidas sa sinna sattusid?

Mesinduse õpetaja Arvet Juhanson soovitas. Tema oli selle kooli juba lõpetanud. Õppetöö toimus pooleaastaste tsüklitega – pool aastat kohapeal ja pool aastat Krasnodaris praktikal. Lõpueksami sooritasin Rjazanis.

Just mesinduse õpetajana said omale hüüdnime Summ, mida teavad siimaani sinu endised õpilased ja kolleegid. Kuidas suhtud hüüdnimesse? Mulle meeldib!

Läksid pensionile praktiliselt kohe kui kell n-ö kukkus. Aga sa olid siis veel täies tööjõus ja õpilaste-õpetajate poolt väga hinnatud. Miks sa ei jätkanud tööd koolis vaatamata juhtkonna meelitamistele?

Igale ühele on antud aeg, parem minna siis ära kui oled veel elujõus. Nagu tollane hea kolleeg Valve Tambets ütles – kui on aeg, siis mine ära. Olen saanud nautida pensionipõlve ja naudin edasi. Probleem on selles, et igal aastal pension tõuseb ja ei tea, mida selle rahaga teha. ☺☺☺

Mis sulle kõige enam õpetaja ametis rõõmu pakkus? Milliseid omadusi on vaja, et olla hea õpetaja?

Kui lähed klassi ja näed noori naerata-vaid nägusid. Ei tohi näidata, et oled ülemus, pigem oled nendega enam-vähem võrdne. Palju saab ju õppida ka õpilastelt, sest on asju, mida nemad juba teavad.

Kas nooruses tehtud elukutse ja töö valik on sul õnnestunud? Või tagantjärele mõeldes oleksid midagi muud soovinud-teinud?

Elukutse valik on õnnestunud. Poleks tahtnud muud teha.

Mitu mesilasperet sa täna ohjata jõuad?

Oi, ma ei teagi täpselt palju mul neid

on! Umbes 20 peret ja see on piisav hulk, millega majandada.

Mis sina arvad, miks ja kuhu mesilased kaovad?

Fakt on see, et põllumaid mürgitatakse. Ma tean, et põllumees ilma taimekaitseta saaki ei saa. Aga kui talunik eelnevalt teatab ja küsib, et kas ta võib mürgitamisest tegema minna, siis on asi kontrolli all.

Lisaks elektriliinid, palju on elektrimaste, kust tuleb induktsioonivool, mis mõjutab

mesilasi, samuti mobiilsidemastid. Kui juhtun tarude juurde minema mobiiltelefoniga, isegi siis mesilased erutuvad ja muutuvad närviliseks. Ja kui keegi juhtub helistama, siis oi, oi, oi ... ☺

Mesinikke on samuti liiga palju, aga oskused väikesed. Noored mesinikud tahavad ruttu suurt saaki, aga teadmised jäävad teinekord vajaka.

Tellime ka palju võõrtõuge, mis annavad rohkem mett, aga nad on ühtlasi õrnemad ja vajavad hoopis teistsugust hoold.

Probleem on ka haudemädaniku levik, mis tekitab suurt kahju mesilasperedele.

Aga maiasmokast karu?

Kevadel jalutas üks karuott mööda, aga õnneks taipas, et siin elab jahimees. ☺

Jahindus – millest selline huvi?

Mulle meeldib metsas käia, metsas olla, loodust ja loomi vaadelda ning nendega mingil moel suhelda. Kui loom jookseb kaugel, on lihtsam lasta, aga kui ta vaatab sulle silma, siis on raske. Olen nii mõnelgi loomal minna lasknud suurte silmade tõttu. Kui ta ikka vaatab mulle otsa, siis järelikult usaldab ...

Mis teeb halva tuju kohe heaks?

Ikka mesilased ja nendega tegelemine. Nüüd ma enam väga palju nõelata ei saa. Itaalia tõugu mesilased on rahulikud. Kohalik tõug peab ka olema, et saada ristandeid, aga nemad on tunduvalt kurjemad.

Kas noorus on hukas?

Mis mõttes? ☺ Mõeldes oma nooruse peale, siis eks me olime samamoodi hukas. ☺

Mida soovid öelda tänastele õpilastele ja õpetajatele?

Soovin üksteise mõistmist, rõõmsameelsust ja probleemide omavahel selgeks rääkimist. Isegi kui on vaja plahvatada, tuleb probleemist rääkida, eriti õpetajal.

Mille eest elus oled sa kõige tänulik?

See, et mul on tore perekond, töö ja hobid. Olen õnnelik, et noorem poeg jätkab minu tööd mesinduse vallas.

Külli Nõmmistu, ajalehe toimetaja

Foto: A. Hirmo

Ise tehtud ja purki pandud

Sel sügisel toimus meie koolis juba teist korda hoidiste võistlus. Ürituse eestvedajaks ja ärgitajaks oli infospetsialist Meelike Kruusamäe. Eelmisel aastal toimunud hoidiste mekkimine ja hindamine pakkus palju elevust ning isegi võistlusmomenti, sest parimad läksid edasi Olustvere hoidistemessile. Nüüd valiti parim toode – rahvalemik! Selle tiitli pälvis Meelike Kruusamäe valmistatud õuna-šokolaadimaisus. Esikolmiku moodustasid Moonika Siidra pohla-maasikavein, Terje Kiili magushapu hiina kaste ja Siret Zirna krehvtine grillsalat. Maitsvaid elamusi pakkusid veel Esta Ruus, Juta Lopp ja Örne Rämmann.

Oodatud olid töötajate-õpilaste valmistatud hoidised, mida sai degusteerida ja välja valida oma lemmik. Hoidiste

võistlusele laekus kokku 12 erinevat toodet. Esindatud olid köögiviljasalatid, moosid, mahlad ja koduvein. Meie maitse-eelistused on väga erinevad – kellele meeldib rohkem soolane suutäis, kes peab enam lugu magusast, kes naudib mahlade-veinide hõrku maitset. Väga huvitava ja mõnusa maitseelamuse pakkus kuivatatud aedviljade segu, mis koosnes rabarberitest, arooniatist ja alõtsadest.

Omatehtud hoidised on põnevad ja maitsvad lisandid mitmesuguste põhitoidude juurde. Lisaks hea kingitus sõbrale külla minnes ja jõuluvana kingikoti täienduseks. Igatahes degusteerimine ärgitas elavat arutelu teemal, kuidas ja millest ikka valmistada kõige maitsvamaid tooteid. Suur aitäh kõigile hoidistajatele! Usun, et selline käsitöötoode-

Konkursi rahvalemik

te tutvustus innustab meid rohkem erinevaid ja omapärasemaid hoidiseid valmistama. Ja isetegemise rõõmgi on midagi väärt!

Külli Nõmmistu, ajalehe toimetaja

Foto: M. Kruusamäe

Aedniku november

Õhk, mis meid toast väljudes tervitab on iga hommikuga järjest jahedam. Hirmus mõeldagi, mida taimed väljas tundma peavad, kes rajude sügistuulte eest kuhugi põgeneda ei saa. Tšehhi kirjanik Karel Čapek annab raamatus „Aedniku aasta“ aimu, mis meie aedades novembrikuus tegelikult toimub.

Jah, novembris tuleb aed läbi kaevata ja muld kobestada; võtate labidatäie ja see annab säärase isuäratava maiuse-tunde, nagu võtaksite te lusikatäie, suure lusikatäie hüva rooga. [--] Ta peab olema mure ja mitte tuhkjas, ta peab labida all krudisema, aga mitte nätsuma. Kui teda labidatäite viisi ümber pöörata, ei pea ta olema tükkis ega pankas ega kämpas ega klim-

pis, vaid peab mõnuga hingates sõmerjais tükkideks lagunema. [--] Teadke, aednikust inimesed, et neil sügisestel päevadel võib veel teostada ümberistutamist. Kõigepealt tuleb pöösas või puu võimalikult sügavalt ümbert lahti kaevata. Seejärel pistetakse labidas talle alla ja tõstetakse, kusjuures harilikult murdub labidavars pooleks. Leidub inimesi – peaasjalikult on need kriitikud ja kõnemehed, kes räägivad meel-sasti juurtest. Näiteks kuulutavad nad, et me peame juurteni tungima või et mingi pahe tuleb koos juurtega välja juurida või et me peame paljastama selle või teise nähtuse juured. Nonoh, ma tahaksin hea meelega näha, kuidas nemad näiteks kolmeaastase kreeta õunapuu (koos juurtega) välja kaevavad. [--] Parem on jätta juured sinna, kus nad on. Küll nad ise juba teavad, miks nad tahavad olla nii sügaval. Ma ütlesin, nad ei hooli meie tähelepä-nust. Parem on jätta juured rahule ja parandada pinnast. Jah, parandada pinnast. Kõige kaunim asi on tubli koo-rem sõnnikut, kui see tuuakse teile külmakahusel päeval ja ta aurab, nagu suitseks ohvrituli. [--] Muide, aednik [--] hingab seda ahnelt sisse ja laotab selle jumaliku anni hoolikalt aeda möö-da laiali, otsekui määriks ta oma laste leivaviilakale marmelaadi peale. Säh sulle, maiasmokk, söö, nii et vats rebe-neb! [--]

Veel pisut aega ja me osutame oma aiale viimase teene: laseme veel mõnel

sügisesele öökülmal üle käia, siis aga katame aia roheliste kuuseokstega. Painutame roosioksad maha ja kaabi-me kantsude ümber mulda kokku ja kuhjame lõhnavad oksad peale – ning head und! Harilikult katab aednik kuu-seokstega ka midagi muud, näiteks taskunoa või piibu. Kevadel, kui kõrval-dame oksad, leiame selle kõik jälle üles. [--]

Räägi mis tahes, kuid kõik tundemärgid viitavad sellele, et loodus, nagu öeldakse, heidab talveunne. Leht lehe järel langeb kaunit ja ühtaegu nukralt liuel-des mu kaskedelt alla. Kõik, mis õites, tõmbub maa sisse tagasi. Sellest, mis lopsakalt kasvas, jääb raagus konts või pal-jas rootsik [--]. Muld ise aga õhkub mõrk-jat kõdunemishõngu. Räägi, mis tahes, tänavune aasta on lõppemas. [--] Pole parata, lapsed, pidu on läbi, heitke kenasti talvisele unele.

Oh ei, kus sellega! Mis te õige arvate! Jääge parem vakka! Mis jutt see unest on? Igal aastal me räägime, et loodus heidab talveunne, kuid lähedalt pole me veel seda und näinud. [--] Õigem on öelda, et taimed lakkasid kasvamast ülespoole, sest neil pole selleks mahti. Nad vaid käärised käised üles ja kasvavad nüüd allapoole, sülitasid pihku ja hakkasid sügava-male mulda tungima. Vaadake neid valgeid asjandusi mullas, need on ju uued juured, vaadake, kuhu nad trügi-vad – hei-hopp! hei-hopp! Kas te siis ei kuule, kuidas muld pragiseb selle viha-se ja jõulise surve käes. Siin all, siin mulla sees käib praegu see tõeline töö, siin, siin ja siin hakkavad kasvama uued varred, siitmaalt siiani – neis novembri-kuu piirides pulbitseb märtsikuu elu. Siin mulla sees kavandatakse suurejoo-nelist kevadeprogrammi. [--] Me ütlem, et kevad on kasvuaeg, kuid tegeli-kult on kasvuajaks sügis. [--]

See on silmapete, nagu sureksid lilled sügisel, vastupidi – siis nad just sünni-vad. Me ütleme, et loodus puhkab, tegelikult tungib ta sel ajal edasi nagu meeletu. Ta ainult sulges kaupluse ja

Härmatanud sõstraleht

laskis varbkardinad alla, kuid nende taga pakitakse juba uut kaupa lahti ning riulid on täis, nii et vajuvad looka. Inimesed, see ongi tõeline kevad. See, mis praegu pole valmis, ei saa enam valmis ka aprillis. Tulevik ei ole mitte ees, vaid võrsete kujul juba käes. Ta on juba meie hulgas, aga seda, mida pole meie hulgas, seda ei saa olema ka tulevikus. Me ei näe võrseid, sest nad on mulla sees, me ei tunne tulevikku, sest ta on meis endis. Vahel tundub meile,

et meist, kes me ole-me maetud mineviku kuivanud säilmete alla, õhkub kõdulõh-na. Aga kui me võiksim näha, siis veenduksime, kui palju tusedaid valgeid võr-

seid rajavad endale teed selles vanas kultuuripinnases, mida nimetatakse tänaseks päevaks, kui paljud seemned ajavad idusid, kui paljud vanad taimed koguvad ja koondavad jõudu elavaisse pungadesse, mis ükskord puhkevad õitsvale elule. Kui me võiksim näha tuleviku varjatud pulbitsemist meie endi hulgas, siis ütlesime arvatavasti, et meie mured ja meie skeptitsism on suur-suur jama, et kõigest kõige parem on olla elav inimene, see tähendab – inimene, kes kasvab.

Ma ütlen teile, surma ei ole, nagu ei ole ka talveund. Me ainult kasvame ühest ajajärgust teise. Me peame elu suhtes kannatlikud olema, sest elu on igavene.

Liisi Kont, kutseõpetaja

Me ei näe võrseid, sest nad on mulla sees, me ei tunne tulevikku, sest ta on meis endis.

Kõige kaunim asi on tubli koorem sõnnikut, kui see tuuakse teile külmakahusel päeval ja ta aurab, nagu suitseks ohvrituli.

Ivan Mitšurin (27.10.1855–07.06.1935)

Kes oli õigupoolest see mees, kelle sünnist möödub tänavu 165 aastat? Miks kandis kunagi tema nime aiandustehnikumi juurde viiv tänav ja miks on tema bareljeef tänaseni aianduskooli tarbeks ümber ehitatud endise mõisa- hoone vestibüüli seinal?

Venekeelse Wikipedia andmetel sündis Ivan perre viimasena seitsmest järglasest. Kõik tema õed-vennad surid lapseas. Ka ema suri varakult, kui poiss oli vaid 4aastane. Ivan Mitšurini isa, vanaisa ja vaarisagi huvitusid aiandusest. Nende poolt oli kogutud rikkalik kollektsioon aiataimi ning põllumajanduslikku kirjandust. Koos isaga töötas poiss aias ja mesilas ning oskas juba kaheksa-aastasena pookimisvõtteid. Isa haigestumine ja Ivani konflikt Rjazani gümnaasiumi juhtkonnaga lõpetas 1872. aastal tema haridustee. Väidetavalt polnud noormees tänaval külma ilmaga direktorit tervitades haige kõrva tõttu mütsi peast võtnud. Samal aastal alustas Mitšurin Kozlovits (praegune Mitšurinsk) iseseisvat elu. Selles piirkonnas, millest kujunes Venemaa aiandusteaduse tähtis keskus, töötas ta mitmesugustes ametites elu lõpuni.

1875. aastal alustas Mitšurin töö kõrvalt oma aiataimede kollektsiooni rajamist, kuhu tellis taimi nii kodu- kui välismaalt. Peagi sai temast sihipärane puuviljasortide ja teistegi aiataimede aretaja. Sageli ristas ta geograafiliselt kaugelt pärinevaid sorte. Nii õnnestus järglastes ühendada soodsas kliimas levinud sortide väärtuslikud viljaomadused ja karmima kliimaga piirkondadest pärinevate sortide vastupidavuse. Kasvatades tema aretatud sorte ja tema soovitatud uusi kultuure (pihlakas, toompihlakas, aroonia, aktiniidia) õnnestus aianduse levikupiir nihutada senisest tunduvalt kaugemale põhja ja itta.

Kaheksakümne aasta eest laastas maailma teine ilmasõda. Euraasias saatis sõjakannatusi mitu pakasetalve, mis hävitasid suure osa aedades kasvavatest viljapuudest. Puuviljanduse sõjajärgsel taastamisel aitasid meidki Ivan Mitšurini sordid ja tema aretuskozumused. Pollis 1945. aastal rajatud puuviljandusalase uurimise keskuses alustati tööd külmakindlate kohalike sortide kogumisega ja uute aretamisega. Sõjajärgseis soovitussortimentides oli

palju mitšuurinlasteks kutsutud kohalike harrastusaretajate ja Mitšurini enda sorte. Viimastest pidas kauem vastu 'Safran-pepin', kelle vanemaid õunapuid aedades siiani kohata võib. Eesti vanema põlve sordiaretajad Jaan Raeda, Aleksander Kurvits jt said oma töös innustust Ivan Mitšurini kaastöölise Pavel Jakovlevi külaskäigust Eestisse 1936. aastal.

Ivan Mitšurin tegeles kaughübridiseerimisega. Ristates pihlakat teiste roosõielistega sai ta perekondade vahelised pihlakasordid, kelle istikuid paljundavad praegugi mitmed Eesti puukoolid. Tuntum sellistest sortidest on 'Granatnaja', kelle algtaim tärkas pihlaka ja vereva viirpuu ristamisel saadud seemnest. Esimene perekondade vaheline pihlakasort 'Likernaja' saadi juba 1905. aasta ristamisest pihlaka ja aroonia vahel. Mitšurini puukoolist pärineb meil viljeldav hübriidne aedaroonia (*Aronia mitschurinii*). Kirsipuud amuuri toominga ristates saadi uue kultuurina käsitletud hübriid 'CeraPadus'. See on omakorda esivanem meil kasvatamiseks soovitatud hapukirsisordile 'Novella' ja kirsipuude kloonalusele VC 13. Meie kooli õunasortide 'Lea' isa ja 'Raile' vanaisa on Ivan Mitšurini aretatud 'Bergamott-renett'.

Sõjajärgsetel aastatel tegutses Räpina Aiandustehnikumis Adolf Vaigla juhendatav aiandusring. Selle aktiivsemad liikmed, keda samuti kutsuti mitšuurinlasteks, esinesid väljapanekutega Moskvaa Üleliidulisel Rahvamajanduse Saavutuste Näitusel, tuues sealt autasusid. Nende juhendajale anti Ivan Mitšurini 100. sünniaastapäeva mälestusmedal. Mitmetest meie kooli õpilastest (Johannes Parksepp, Ants Bender, Maia Raudseping, Aide Tšahkna jt) said kutselised sordiaretajad.

Kuuekümnendatel aastatel meeldis õpilastel ekskursioonide ajal bussis laulda. Tagasi kodualevisse saabusime lauldes „Noorte mitšuurinlaste marsi“. Mitšuurinlane oli tollal aiandushuvilise sünonüüm. Aiandustehnikumi juurde viiv Pargi tänav kandis 1989. aastani Mitšurini nime. Kohanimede muutmise tuhinas kadusid Eestis mõnikord põhjendamatult teisedki algselt Mitšurini nime kandvad tänavad.

Eesti entsüklopeedia väitel on Ivan

Ivan Mitšurini bareljeef mõisahoones

Mitšurini nime alusetult seostatud Trofim Lõssenko õpetusega, nimetades seda mitšuurinlikuks agrobioloogiks. Kahjuks tuntaksegi Mitšurinit peamiselt tema poolt kirja pandud ja hiljem kurikuulsaks loosungiks muutunud lause tõttu: „Meie ei või oodata looduselt armuande, meie ülesandeks on neid temalt võtta.“. Harvemini tsiteeritakse tema teist lauset: „Sort otsustab kõik!“. Objektivse hinnangu andmiseks Ivan Mitšurini elutööle peaks tutvuma tema kirjaliku pärandiga. Eesti keeles ilmunud I. V. Mitšurini „Valitud teosed“ (1949) sisaldavad tema aretatud taimede kirjeldusi ja esimese maailmasõja eel ilmunud artikleidki.

Mitšurini tööd aedniku ja sordiaretajana hinnati maailmas juba enne enamlaste võimuletulekut Venemaal. 1896. aastal valiti Ivan Mitšurin Ameerika sordiaretajate ühingu „Breeders“ au liikmeks ja siitpeale külastasid tema puukooli igal aastal ameerika teadlased. 1913. aastal esitati Mitšurini USA Põllumajanduse departemangu kutse soodsatel tingimustel ümber asuda Ameerikasse. Alanud maailmasõda mõjutas aretaja otsust, jääda kodumaale. 1912. aastal oli Tsaari-Venemaagi autasustanud Ivan Mitšurini Püha Anna 3. järgu ordeniga.

Eesti aianduse ajalugu on Mitšuriniga tihedalt seotud ja seda pole põhjust häbeneda. Meie kooli endises peahoones olev bareljeef meenutab 165 aasta eest sündinud suurt aednikku – Ivan Mitšurini, aga samuti selles hoones pikka aega töötanud aianduskooli.

Jaan Kivistik, vilistlane ja õpetaja

Foto: T. Lees

Liivimaa kutsekoolide tänuüritus

16. oktoobril toimus Tartus Heino Elleri Muusikakooli Tubina saalis iga-aastane Liivimaa kutsekoolide tänuvustuvõtt. Tingituna olukorrast riigis, oli üritus rahvaarvult väiksem võrreldes varasemate aastatega. Kutsutud olid ainult laureaadiid kaastestega ja kooli esindajad. Aianduskooli tunnustatavad olid sel aastal **Liisi Kont** ja **Valdur Truija**.

Pidupäeva aktuse kontsertprogramm oli vägev, esinesid nii laululapsed kui ka virtuoossed noored pilliõpilased. Videotervituse Liivimaa parimatele õpetajatele saatis ka haridusminister Mailis Reps. Öhtu lõpetas emotsionaalse kontsertiga ansambel Naised Köögis.

Valdur Truija, õpetaja

Foto: T. Haud

Liisi Kont ja Valdur Truija tänuvustuvõttul

Uue töötaja ankeet

Minu nimi on **Hannes Rohtsalu**.

Minu amet on **õpilane ja (ökoloogia) õpetaja**.

Minu ameti suurim väljakutse on **positiivse õpikeskkonna loomine**.

Kui ma ei töötaks aianduskoolis siis ma oleks **ainult õpilane**.

Kirjelda end kolme sõnaga – **ko-husetundlik, kaasav, innovatiivne**.

Lapsena unistasin saada **kosmonaudiks**.

Mind enim mõjutanud raamat on **Piibel**.

Parim nõuanne, mis mulle on antud – **ole julge**.

Kõige rohkem kasutan nutitelefoni äppi **äratuskell**.

Kõige õnnelikum olen **täna**.

Aeg & Vaim
TEMPUS & SPIRITUS

Suur tänu kõigile, kes lehenumbri ilmutumisele kaasa aitasid.

Ajaleht ootab kaastõid kulli.nommistu@aianduskool.ee

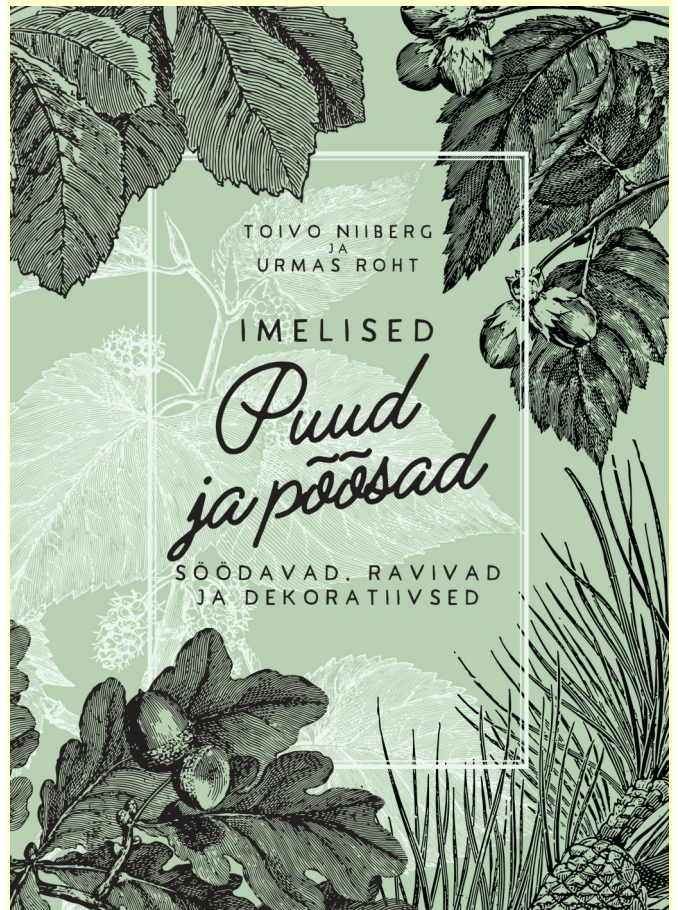
Väljaandja Röpina Aianduskool, Aianduse 6, Röpina 64505

Toimetajad Kulli Nõmmistu, Liisi Kont Küljendaja Valdur Truija

Uus raamat!

Aianduskooli õppemajandi juhi **Urmäs Rohti** ja kutseõpetaja **Toivo Niibergi** koostöös on ilmunud uus raamat „Imelised puud ja pöösad. Söödavad, ravivad ja dekoratiivsed“.

Raamatu eesmärgiks on väärtustada nii kodumaiseid kui ka uusi sissetoodud ilupöösaid ja -puid ning näidata neid peale dekoratiivsuse ka toidulaua rikastajana ning ravimina, seda enam, et koduaias peaks iga puu ja pöösas täitma oma mitmekülgset otstarvet.

Oktoobrikuu nali

Liitusin kuu aega tagasi jõusaaliga, aga ikka pole mingit tulemust näha! Lähem sinna homme isiklikult kohale ja vaatan, milles asi on!